

udsat, at virkelig Lemlastelsesstraffe blive anvendte, kunne gaa ind paa Afstæffelse af disse; thi det er ganske vist et meget affrækkende Middel imod Forbrydelse. Vi staa ikke paa Forbrydernes Standpunkt, men paa det Samfundets Standpunkt, der ikke kan tillade Gaandhøvelsen af saadanne Straffe. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermøes) kom med nogle Indvendinger, med Hensyn til hvilke jeg ikke rigtig forstod, om man skal tillægge dem nogen principiel Betydning eller ikke. Det ærede Medlem lod det saaledes henstaa uafgjort, om man overhovedet kunde affæffe legemlige Straffe eller ikke. Han sagde, at det var Noget, som maatte tages under nærmere Overveielse, hvorvidt det virkelig gik an at affæffe disse Straffe, og han ansøgte dernæst, at det i alt Fald burde tages under Overveielse, om man ikke burde gjøre Forskjel mellem Freds- og Krigstid. Jeg antager, at han dermed har tilsigtet, at man vistnok i Krigstid kom til at bevare legemlig Straf, men har det ærede Medlem denne Lov, staa han principielt paa et andet Standpunkt end Forslagsstilleren. Det, som ligger til Grund for Forslaget, er nemlig den Betragtning, at Anvendelsen af den Art Straffe overhovedet er utilstedeelig, og de kunne derfor ikke blive tilstedelige paa Grund af Forholdene eller Omstændighederne. De blive ligesaa utilstedeelige, fordi et Fartøj ligger i fremmede Farvande, som naar det ligger her hjemme hos os, og det ærede Medlem vil se, at Spørgsmaalet her ikke dreier sig om, til hvilken Øb, under hvilke Forhold, under hvilke Betingelser, under hvilke Indskrænkninger de kunne anvendes. Erkender man, at Samfundet ikke bør anvende disse Straffe, kunne de ikke anvendes under nogetsomhelst Forhold, under nogetsomhelst Omstændigheder. Det ærede Medlem mente, at Lovforslagets 2det Punktum overlod et altfor stort Spillerum til Krigsretterne, fordi det her dreiede sig om en Konvertering, men ikke om Anvendelsen af en bestemt Række af Straffe, som Lovgivningen havde fastsat, og at Krigsretterne ikke kunde komme ud deraf, naar de ikke havde bestemt fastsatte Regler for Konverteringen. Det ærede Medlem ansøgte som et Exempel, der skulde være overbevisende i saa Henseende, at, forudsat, at der endnu kunde anvendes Straffe som Lemlastelse, f. Ex. at hugge en Finger af — jeg skal erindre om, at Forordningen af 1808 nævner ikke alene Afhugning af Fingre og af Hænder, men ogsaa af Øren, saaledes at der er adskillige Midler at vælge imellem — var det aldeles ugjærligt at konvertere denne Straffebestemmelse til en anden Straf. Jeg vil imidlertid spørge det ærede Medlem, hvad Krigsretterne nu gjøre, forudsat at denne Straf bestaar? De ere nødt til at konvertere den (Evermøes: De idømme den ikke!) Det ærede Medlem siger, at de ikke idømme denne Straf; men de maa idømme Noget istedetfor denne Straf, og de maa altsaa

i Pragis konvertere den. Altkvart det samme, som jeg foreslaar anvendt i videre Omfang, finder altsaa nu Sted i Pragis. Jeg foreslaar, at man paa samme Maade skal konvertere andre Straffe end netop de legemlige Straffe; det ærede Medlem ansøgte, og jeg tror derfor, han vil indrømme mig, at det Exempel, han ansøgte, ikke var godt. Det ærede Medlem antydede dog, at han vilde stemme for denne Sags Overgang til anden Behandling; han vilde dernæst foreslaa et Udvalg nedsat, og forsaavidt dernæst Forslaget ikke undergik visse Ændringer, vilde han stemme imod dets endelige Vedtagelse. Jeg vil sige, at dersom vi ikke havde den Udtalelse fra den ærede Krigsministers Side, at han principielt ikke vil kunne deltage i en Forhandling om det Forslag, vilde jeg selvfølgelig stille Forslag om, at denne Sag behandlede i et Udvalg. Det er ingenlunde min Mening, at den Redaktion, jeg har brugt, skulde være den absolut rigtige, og at den ikke skulde kunne modtage forskjellige Forbedringer og Ændringer, saavel formelle som reelle. I det Tilfælde skulde jeg altsaa bevedvillig ikke alene have tiltraadt Forslaget, men ogsaa selv have stillet det. Da vi imidlertid have en Udtalelse fra den ærede Krigsminister, som gaar ud paa, at han ikke vil kunne deltage i denne Sags Behandling, stiller Sagen jeg vistnok noget anderledes. Var jeg vis paa, at Samlingen sluttedes til den Tid, som er angiven, vilde jeg fortrinsvis sætte Pris paa, at der her i Thinget kunde foreligge en endelig Afstemning, hvorved Anskuelse om dette Spørgsmaal kunde komme til at ligge klart for. Imidlertid skal jeg udtale, at jeg efter de forskjellige Antydninger, som her have fundet Sted, heller ikke ser tilstrækkelig Grund til at modsætte mig Forslaget om et Udvalg, idet jeg da maa sige, at jeg, dersom man vilde gaa en anden Vej, som underhaanden er bleven navnt, nemlig at man til anden Behandling stillede et Ændringsforslag om at indsætte det Forslag, som i 1872 er vedtaget i Folkethinget ved anden Behandling, selvfølgelig vilde slutte mig dertil. Det er dette, jeg har anset for at være det rigtige, hvis vi kunde faae det gennemført, og det har kun været, fordi den ærede Krigsminister har udtalt sig derimod, at jeg har troet, det var mere praktisk at gaa den Vej, jeg her er gaaet. Jeg skal som sagt anbefale Sagen til Thinget og afvente, hvilke Forslag der ville komme frem om Udvalgs Nedsættelse. Jeg stiller ikke noget saadant.

Sagt: Den ærede Forslagsstiller udtalte sig, forekom det mig, med nogen Overlegenhed imod min Anskuelse om, at Hovedhensigten med Straffen var at forhindre Forbrydelsen, og tilspøede, at der var ganske andre Hensyn, som ogsaa gjøre sig gjældende. Jeg veed oprigtig talt ikke, hvad det er for andre Hensyn; jeg har al-